

Deze *Muziekwereld* staat, het kan helaas niet anders, in het teken van de coronacrisis, die voor de podiumkunsten, meer nog dan voor de rest van de maatschappij, nog lange tijd voort zal duren. Hoe om te gaan met ‘het nieuwe normaal’? En wat leert de crisis ons? Een crisis die letterlijk collega’s het vak uitduwt, die ons opnieuw met de neus op de feiten drukt.

De feiten die de laatste jaren steeds meer aandacht kregen: musici, maar ook schrijvers, fotografen, filmmakers en anderen, de ruggengraat van onze culturele industrie, hebben in goede tijden een slecht inkomen, maar in slechte tijden geen ‘vet op de botten, geen reserves om op terug te vallen. Het jarenlange taboe in kunst- en cultuurbeleid op ‘kunstenaarsbeleid’ en ‘inkomenspolitiek’ mag niet langer voortduren. Dit wreekt zich, pijnlijker dan wie ook een half jaar geleden had kunnen voorspellen.

Dat lijkt een eenvoudige en niet tegen te spreken constatering, maar het is opnieuw de vraag of deze les door de overheid en de politiek geleerd zal worden. Los van mooie woorden, die al vaak gesproken werden, vanuit de Tweede Kamer en door het vorige en het huidige kabinet. De werkelijke bereidheid zal moeten ontstaan om niet enkel te investeren in stenen en in een overlegcircuit, maar concrete, harde eisen te stellen aan werkgevers en opdrachtgevers in de cultuur, aan producenten en exploitanten, aan de publieke omroep, aan de overheidsfondsen, aan instellingen en aan de gesubsidieerde podia.

De eerste tekenen waren niet bemoedigend te noemen. Ondanks de zichtbaarheid van de problematiek in de kunsten concentreerde het kabinet zich voornamelijk op de aloude beleidskeuzes: er kwam 300 miljoen beschikbaar in april, naar al snel bleek, vooral een investering in stenen, in

de instituten met goed verdienend management. Een luie keuze vooral: ook in crisis werd de verleiding niet weerstaan vooral naar de bestaande structuren te kijken. Inkomenspolitiek wenste de minister voor Cultuur niet te bedrijven: voor inkomenscompensatie waren er de algemene overheidsmaatregelen: de TOZO, de TOGS en de NOW. Regelingen die voor veel musici slecht bereikbaar bleken en blijken.

Waar professionele kunstbeoefening voor de crisis meer en meer een veredelde hobby begon te worden, valt te vrezen voor de toekomst. Natuurlijk: de minister beloonde de gezamenlijke rechtenwereld voor het initiatief om gezamenlijk 5 miljoen euro beschikbaar te maken voor een Steunfonds Rechtensector: zij verdubbelde het bedrag. Ook verdubbelde zij de opbrengsten van de actie #Doemeemetjeaow, resulterend in het Cultuurmakersfonds. Dat het fonds binnen enkele dagen na opening de deuren alweer sluiten moest, omdat het aantal aanvragen het beschikbare geld al in recordtijd overtrof, was te verwachten en was illustratief voor de nood. Zoals eerder ook de enorme overinschrijving bij het Sena Performers Muziekproductiefonds hetzelfde beeld had laten zien.

Het maakt de noodzaak ook de komende maanden en jaren door te blijven drukken op ‘fair practice’ en daadwerkelijk concrete invulling van ‘de arbeidsmarktagenda cultuur’ des te groter. Een omslag in beleid noodzakelijker dan ooit. Aan lege woorden en enkel overleg hebben wij niets. De wereld van kunst en cultuur verdient beter.

[Erwin Angad-Gaur](#)

[senior adviseur Kunstenbond/Ntb en directeur VCTN](#)